

Princip rovnosti je jedním z pilířů obecného mezinárodního práva, do nějž se promítá prostřednictvím doktríny svrchované rovnosti států. V mezistátním, tj. klasickém mezinárodním právu se princip rovnosti vyvíjí jako definiční znak tehdy jediného subjektu práva – státu. Princip rovnosti má však i odlišnou rovinu, jež se vyvíjí za odkazu liberalismu, který objevuje postavení a roli jednotlivce ve společnosti v důsledku osvícenských ideálů svobody a rovnosti. Historickým vývojem dochází k postupnému přerodu mezinárodního práva. Do obecného mezinárodního práva vstupuje princip rovnosti ve smyslu doktríny mezinárodního práva lidských práv, které už nepovažuje jednotlivce za objekt, ale subjekt práv. V dané rovině se princip rovnosti stává díky svému potenciálu přispět k životu každého jednotlivce ústředním principem moderního mezinárodního práva veřejného. Proto se rigorózní práce pokouší zmapovat jeho vývoj, souvislosti a obsah, za současného definování obsahu jeho jednotlivých elementů. Soustřeďuje se na systém OSN, kde má interpretace a aplikace principu rovnosti zvláštní dynamiku, což má rovněž nezanedbatelný vliv na plnění relevantních smluvních závazků ČR a jeho hodnocení.

Jak bylo uvedeno, princip rovnosti se stejně jako vlastní lidskoprávní doktrína vyvíjí v historickém kontextu. Prvotní známky jeho kodifikace lze nalézt ve smluvní úpravě práv příslušníků národnostních menšin, k níž došlo v reakci na utrpení způsobená 1. světovou válkou. Tehdy vedl výskyt národnostních menšin na cizích územích k eskalaci násilí s neblahými důsledky. Mezinárodní právo se snažilo opakování obdobné situace předejít prostřednictvím úpravy práv jednotlivců hlásících se k národnostním menšinám. Jednotlivec jejím prostřednictvím poprvé vystupuje ze své anonymity a získává konkrétní identifikaci potvrzenou smluvním mezinárodním právem. Od daného okamžiku postupně dochází k překonávání teorie dvou sfér, založené na neprostupnosti vnitrostátního a mezinárodního práva, kdy „*mezinárodní právo vniká do samotného srdce svatyně svrchovanosti*“.¹

K dalšímu posílení a rozpracování individualizace jednotlivce v mezinárodním právu přispěly zejména zkušenosti ze 2. světové války. Ty potvrdily, že standardy a mechanismy založené po 1. světové válce nejsou dostatečně účinné. Kodifikace mezinárodního práva lidských práv tak byla motivována politicky, když se mezinárodní společenství snažilo do budoucna zabránit přelévání vnitrostátní totality do mezinárodních vztahů, kde je její řešení obtížnější.